

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Strømpebaandet

Citation: Baggesen, Jens: "Strømpebaandet", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 74*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid66681.pdf> (tilgået 17. juni 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Strømpebaandet.

Til Fru friederike Brun.
(Isteden for at give det Fundne tilbage).
1796.
Kiøbenhavn.

Dee den Danhellige, hvis Haand
Formaster sig at løse Baand,
Som Næstens Kones Strømper binde!
Vee den, som skotter blot dertil
I et og andet Flagre-Spil
Af overgivne Vestenvinde!
Ja Vee selv den, der i en Drøm
Med Tanken nærmer sig en Søm,
Som at berøre sig ei sømmer!
Vee hver og een Forvoven, som
Antaster mindste Helligdom,
Endogsaa den, hvorom han drømmer!
Jeg finder utilgivelig
Enhver, sont fræk forgriber sig
Paa mindste Baand, der noget binder,
Fra det, der skiærmer svage Syn
Imod Oplysnings vilde Lyn,
Forinden Lysets Sol oprinder,
Til det, der under Skiørters Flig,
En skyebesløret Iris lig,
Om yndig Kones Knæ sig vinder.
Men ogsaa Vee, Foragt og Haan
75 Den Feige, som for løse Baand
Tilbagezitrer som for faste;
Der hoit med Alles driver Spot,
Men stille for et enkelt blaaf
Sig ydmyg kan i Støvet kaste;
Der loe til Millioners Gru,
Hvis Statens Bælte gik itu
Og Krandsen faldt af Himlens Tinding,
Men med en lav og frygtsom Aand
Tør ikke røre ved det Baand,
Som bandt ham til den usle Vinding!
Vee den, som bag sin Bogreol
Antaster Aanders Soles Sol,
Og Fredens Helt, og Statens Værner,
Men trukket af sin Vinkel frem
Staaer skiælvende med hvert et Lem
Og skraber ud for løse Hierner!
Vee, Vee mig selv, om Viises Dom
Var den, jeg brød mig intet om,
Naar disse Vers for spidse lade;
Men Vee mig og, ifald et Snert,
Der traf en Skriblers nøgne Stiert,
Mig skiælve lod for løse Blade!
Dog til mit Strømpebaand igjen -
Vee den, og den, og den, og den,
Som løser sligt, hvor det er bundet;
Hvis ellers ei ham Elskovs Gud
Det har om Been af egen Brud
Engang med egne Hænder vundet.
Men ogsaa Vee den dumme Knøs,
Som finder Helligdommen løs
Paa Templets offentlige Trappe,
Og ei som Ridder og som Mand
Seer til, saa hurtig som han kan,

Et saadant Bytte vips at snappe!
76 Og nu tilfulde tifold Vee
Den Digter, som det kunde see
Ved Foden af en Digterinde,
Og lade ligge, hvad der laae,
Og ikke sig til Ridder slaae,
Ved strax det om sig selv at vinde -
Og ikke heller gav igien
Hver anden Skiænk af den og den,
End Baandet, som ham her blev givet!
Jeg appellerer selv til *Kant*,
Mon *Venus* vel en slig Pedant
Lod finde noget ineer i Livet?
Nei, Muserne saa reent forhadet,
Saa reent af *Gratier* forladt,
O *Doris!* er den Digter ikke,
Der trylledes saa mangen Gang
Af Himlens Toner i din Sang
Og af dens Glands i dine Blikke.